

PIECZĘĆ BOŻA CZY ZNAMIEŃ BESTII?

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Rdz 17,9-11; Wj 31,13.17; Ap 13,17; Ef 1,13-14; Hbr 4,9-10.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Wielkie i dziwne są dzieła twoje, Panie, Boże Wszechmogący; sprawiedliwe są drogi twoje, Królu narodów” (Ap 15,3).

Pieśń Mojżesza i Baranka zaczyna się słowami zacytowanymi w tekście pamięciowym lekcji tego tygodnia. Jest ona śpiewana przez stojących nad szklistym morzem w niebie, tych, którzy „odnieśli zwycięstwo nad zwierzęciem i jego posągami, i nad liczbą imienia jego” (Ap 15,2). Jak zatem możemy się znaleźć wśród nich?

Jedną ze znamiennych cech prawdziwego ludu Bożego w czasie końca jest głoszenie przesłania trzeciego anioła, które ostrzega przed przyjęciem znamię bestii. Nie ma chyba bardziej stanowczego ostrzeżenia w całej *Biblii*, jednak panuje ogromne zamieszanie co do tego, czym jest owo znamię bestii — kodem kreskowym wytatuowanym na czole, numerem karty kredytowej czy jakimś biometrycznym identyfikatorem.

Nie powinniśmy być zaskoczeni szerzeniem się błędnych poglądów w Babilonie. W końcu nazwa ta oznacza *zamieszanie* (*zamęt, mętlik, dezorientacja*). Ale Boży Kościół ostatek potrzebuje jasnego zrozumienia tej kwestii, aby głosić z mocą przesłanie trzeciego anioła. W tym tygodniu postaramy się lepiej zrozumieć, czym jest znamię bestii i jak go uniknąć — przyjmując pieczęć Boga.

W czasach starotestamentowych istniały dwa zewnętrzne znaki identyfikujące prawdziwy lud Boży. Jednym z nich było obrzezanie. Kto pierwszy otrzymał ten znak? Zob. Rdz 17,9-11.

Bóg nakazał Abrahamowi i jego potomkom poddać się obrzezaniu na znak przymierza zbawienia. Męscy potomkowie mieli być obrzezani w ósmym dniu po narodzeniu (zob. Kpł 12,3). Ale ten obrzęd miał głębsze znaczenie. Miał symbolizować potrzebę *obrzezania*/odnowienia serca (zob. Pwt 30,6). Dlatego apostoł Paweł napisał: „Albowiem nie ten jest Żydem, który jest nim na zewnątrz, i nie to jest obrzezanie, które jest widoczne na ciele, ale ten jest Żydem, który jest nim wewnątrz, i to jest obrzezanie, które jest obrzezaniem serca, w duchu, a nie według litery; taki ma chwałę nie u ludzi, lecz u Boga” (Rz 2,28-29).

1 Kor 7,19; Ga 5,6; 6,15 wskazują, że w czasach nowotestamentowych obrzezanie zostało zastąpione przez chrzest, który symbolizuje nawrócenie, *nowe stworzenie*, śmierć dla grzechu i powstanie do nowego życia (zob. Rz 6,3-4). Dlatego Paweł mówi, że obrzezanie nie jest już ważne, a liczą się jedynie „wiera, która jest czynna w miłości” (Ga 5,6), i „przestrzeganie przykazań Bożych” (1 Kor 7,19).

Co było drugim zewnętrznym znakiem danym przez Boga Jego ludowi i dlaczego był to właśnie taki znak? (Zob. Wj 31,13.17; Ez 20,12.20).

Zwróć uwagę, że sobota jako znak sięga tygodnia stworzenia (zob. także Rdz 2,2-3), natomiast obrzezanie — jedynie czasów Abrahama. Tak więc Jezus powiedział, nawiązując do *Księgi Rodzaju*, że „szabat został ustanowiony dla człowieka” (Mk 2,27 BT), mając przy tym na myśli całą ludzkość. Sobota oznacza, że należymy do Boga z tytułu stworzenia, gdyż to On nas stworzył, jak również z tytułu odkupienia, bo to On nas usprawiedliwia i uświęca. Tak więc, choć Paweł mówi, że obrzezanie nie jest już ważne, to jednak opowiada się za przestrzeganiem przykazań Bożych (w tym świętowania soboty) jako nadal obowiązujących (zob. Hbr 4,9).

Czy twoje myśli i intencje świadczą, że doznałeś prawdziwie *obrzezania* serca?

Przeczytaj Ap 13,17; 14,9-10; 16,2. Co te wersety mówią o konieczności nieprzyjęcia znamienia bestii?

Wypicie samego czystego gniewu Bożego, ukaranie siedmioma plagami ostatecznymi i w końcu wrzucenie do jeziora ognia. Jakżeż to kontrastuje z losem tych, którzy odmówili przyjęcia znamienia bestii i stoją nad morzem szklistym, triumfalnie śpiewając na chwałę Bogu i Barankowi!

Czym więc jest owo znamię, którego nikt nie powinien przyjmować? Wspomniane wersety łączą je z fałszywym kultem. Jak wspomnieliśmy w poprzedniej lekcji, czwarta bestia z 7. rozdziału *Księgi Daniela* w swojej późniejszej fazie (przedstawionej jako bestia z morza w 13. rozdziale *Apokalipsy Jana*) „postanowi zmienić czasy i Prawo” (Dn 7,25 BT). Jednym z przykazań prawa Bożego, które usiłowano zmienić, jest czwarte przykazanie dekalogu, przykazanie o sobocie, jedyne z dziesięciorga przykazań odnoszące się do czasu i wskazujące bezpośrednio na Boga jako tego, który „uczynił (...) niebo i ziemię, morze i wszystko, co w nich jest” (Wj 20,11).

Ciekawe, że przesłanie pierwszego anioła wskazuje nam właśnie to przykazanie, które potęga przedstawiona jako bestia z morza usiłowała zmienić, a następnie przesłanie pierwszego anioła wzywa nas do oddawania czci wyłącznie Bogu jako Stwórcy. Z siedmiu wersetów nawiązujących do oddawania religijnej czci w 12., 13. i 14. rozdziale *Apokalipsy Jana* ten werset (zob. Ap 14,7) jako jedyny dotyczy prawdziwej służby Bożej, a sześć pozostałych ostrzega przed bezprawnym oddawaniem czci bestii i jej obrazowi (zob. Ap 13,4.8.12.15; 14,9.11). Zaraz po tym, jak trzeci anioł opisuje los tych, którzy uczestniczą w fałszywym kulcie, opisani są także prawdziwi czciciele Boga: „Tu się okaże wytrwanie świętych, którzy przestrzegają przykazań Bożych i wiary Jezusa” (Ap 14,12).

Mówiąc innymi słowy, głoszenie tych trzech przesłań podzieli całą ludzkość na dwa obozy — tych, którzy czczą Stwórcę, zachowując wszystkie Jego przykazania, w tym przykazanie nakazujące zachowywanie siódmego dnia tygodnia, soboty, oraz tych, którzy czczą bestię i jej obraz. Ten fałszywy kult oferuje zatem drugą możliwość wobec oddawania czci Stwórcy przez przestrzeganie przykazania o sobocie.

Zastanów się nad powiązaniem między oddawaniem pokłonu a lojalnością. Jakie aspekty oddawania czci są niezbędne, by wykazać naszą lojalność wobec Boga?

Pieczęć, podobnie jak podpis, jest używana do poświadczania dokumentów. W czasach starożytnych stosowano pieczęci odciskane w miękkim wosku czy glinie w celu potwierdzenia własności. Pieczęć taka wyrażała autorytet i władzę jej właściciela.

Czym jest prawdziwa pieczęć Boża? Jak i kiedy jest przykładana? Zob. Ef 1,13-14; 4,30; 2 Tm 2,19; Ap 7,1-4; 14,1.

Pieczęć Boga jest znakiem własności i ochrony nad Jego ludem. Paweł wzmiankuje pieczętowanie w połączeniu z nawróceniem i przyjęciem daru Ducha Świętego. W Ef 1,14 nazywa ten dar *rękojmią*¹ (*zaliczką, przedpłatą*) udzieloną wszystkim wierzącym jako zapewnieniem pełnego odkupienia i przysługę dziedzictwa, jakie otrzymają, gdy Jezus przyjdzie.

Apokalipsa Jana przedstawia inne pieczętowanie tuż przed powtórny przyjęciem Jezusa. To ostateczne pieczętowanie 144 tysięcy odbywa się w czasie wylania Ducha Świętego w późnym deszczu. Ludzie ci mają imię (lub podpis) Boga na czole. Dzięki działaniu Ducha Świętego w nich odzwierciedlają Boży charakter.

Porównaj pieczęć Bożą ze znamieniem bestii. Jakie różnice między nimi zostały wymienione? Zob. Ap 7,3; 14,9.

Pieczęć jest przykładana prawdziwym czcicielom Boga, podczas gdy znamię bestii otrzymują jej czciele. Pieczęć jest umieszczana wyłącznie na czole, co wskazuje zdecydowany wybór i świadome oddawanie czci Bogu w sposób nakazany przez Niego. Natomiast znamię jest umieszczane albo na czole, albo na ręce. To znaczy, że ludzie mogą czcić bestię z różnych powodów. Albo w myślach zgadzają się z jej twierdzeniami, sądząc, że naprawdę oddają cześć Bogu, albo nie zgadzają się z nią, ale ulegają jej dyktatowi w obawie przed konsekwencjami niedostosowania się do jej wymagań — niemożnością kupowania i sprzedawania, a w końcu groźbą śmierci (zob. Ap 13,17.15).

„Ci, którzy jednoczą się ze światem, zostają ukształtowani przez świat i przygotowują się na przyjęcie znamienia bestii. Ci, którzy nie ufają sobie, ale koryją się przed Bogiem i oczyszczają duszę przez posłuszeństwo prawdzie, zostają ukształtowani przez niebo i przygotowani na przyłożenie pieczęci Boga na ich czołach”².

¹ Wyraz ten oddano w polskich przekładach Słowa Bożego następująco: *Poręczyciel* (BC), *poręka* (BI), *zadatek* (BJW), *gwarancja* (BKR) i *potwierdzenie* (WP) (*przyp. red.*).

² Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, Mountain View—Omaha 1948, t. V, s. 216.

Czym jest to znamię, którego nie powinniśmy przyjmować? Jak wskazaliśmy w poprzedniej lekcji, czwarta bestia (zwierzę) z 7. rozdziału *Księgi Daniela* w swojej późniejszej fazie (przedstawiona jako bestia z morza w 13. rozdziale *Apokalipsy Jana*) „postanowi zmienić czasy i Prawo” (Dn 7,25 BT). Jednym z przykazań, które usiłowano zmienić, jest czwarte przykazanie dekalogu mówiące o sobocie — jedyne przykazanie wskazujące bezpośrednio na Boga jako tego, który „uczynił (...) niebo i ziemię, morze i wszystko, co w nich jest, a siódmego dnia odpoczął” (Wj 20,11).

Tymczasem przesłanie pierwszego anioła — wskazujące na to samo przykazanie, które usiłowała zmienić potęga symbolizowana przez bestię — wyraźnie sugeruje, że mamy czcić wyłącznie Boga jako Stwórcę. Następnie, po ostrzeżeniu przed losem tych, którzy zamiast Boga czczą „Bestię i obraz jej” (Ap 14,9 BT), wierni wyznawcy Boga są przedstawieni w Ap 14,12.

Przeczytaj Ap 14,12. Zważywszy na bezpośredni kontekst, jak ten opis wierne go ludu Bożego pomaga nam zrozumieć, dlaczego sobota ma tak kluczowe znaczenie w wydarzeniach czasu końca?

„Tu się okaże wytrwanie świętych, którzy przestrzegają przykazań Bożych i wiary Jezusa” (Ap 14,12). Jak zauważyliśmy, jednym z przykazań Bożych jest czwarte przykazanie o sobocie wskazujące na Boga jako Stwórcę, którego należy wielbić. Nic dziwnego, że wielu biblistów postrzega kwestię *znamienia bestii* jako bezpośrednio związaną z kwestią święcenia niedzieli jako fałszywego dnia odpoczynku nienakazanego w *Biblii* — kultu przeciwnego przestrzeganiu czwartego przykazania, które jest zawarte w dekalogu napisanym osobiście przez Boga i wielokrotnie nakazane w *Biblii*.

Czy to znaczy, że chrześcijanie, którzy oddają cześć Bogu, świętując niedzielę, już teraz mają znamię bestii? Nie. Według Ap 13,15 ci, którzy odrzucają fałszywy kult bestii, zostaną skazani na śmierć. Ta kwestia w końcu stanie się kwestią życia i śmierci. Oczywiście jest, że wydarzenia jeszcze nie doszły do tego punktu, a znamię bestii będzie przyjmowane dopiero wtedy, gdy nadejdzie czas ostatecznej próby. Tak więc nikt jeszcze nie otrzymał znamienia bestii.

Przykazania Boże i wiara Jezusa... Dlaczego te rzeczy już teraz są ważnymi sferami prawdziwego chrześcijaństwa?

Jak zauważyliśmy, siódmy dzień tygodnia, sobota, był znakiem prawdziwego ludu Bożego w dziejach świata, począwszy od Adama i Ewy, poprzez czasy patriarchów i starożytnego Izraela. Widzimy także, że sobota była zachowywana przez Kościół nowotestamentowy — świętowana przez Jezusa i apostołów — a obecnie jest szczególnym wyróżniającym znakiem ludu Bożego czasów końca — tych, „którzy przestrzegają przykazań Bożych i wiary Jezusa” (Ap 14,12).

Dlaczego sobota jest tak ważna i jakie szczególne znaczenie ma dla chrześcijan? Zob. Wj 20,8-11; Hbr 4,9-10.

Sobota znajduje się w samym środku dziesięciorga przykazań. Została dana przez Stwórcę jako znak czy pieczęć Jego autorytetu. Identyfikuje Go z imienia jako „Jahwe, Boga twojego” (Wj 20,10 BKR). Określa też zakres Jego władzy jako „niebo i ziemię, morze i wszystko, co w nich jest” (Wj 20,11). Wskazuje także podstawę autorytetu Boga: „Gdyż w sześciu dniach *uczynił* Pan niebo i ziemię, (...) a siódmego dnia odpoczął” (Wj 20,11).

Nowy Testament identyfikuje Jezusa Chrystusa jako tego, przez którego Bóg stworzył wszystko (zob. J 1,1-3; Kol 1,16; Hbr 1,1-2). To Jezus stworzył nasz świat w ciągu sześciu dni i odpoczął siódmego dnia. Dlatego bardzo ważne jest, że gdy Jezus umierał na krzyżu w piątkowe popołudnie, rzekł:

— „Wykonało się!” (J 19,30).

Jak odpoczął w sobotę po dokończeniu swego dzieła stwarzania, tak też i odpoczął w grobie w ciągu soboty po dokonaniu swego dzieła ofiarnego, umarłszy za nas dla naszego odkupienia. Tak więc sobota została podwójnie pobłogosławiona — najpierw przy stworzeniu, a następnie przez spoczynek Jezusa w grobie po Jego śmierci na krzyżu. Dlatego według *Listu do Hebrajczyków*, odpoczywając w sobotę, chrześcijanin wskazuje, że „odpoczął od dzieł swoich, jak Bóg od swoich” (Hbr 4,10). Sobota jest doskonałym symbolicznym przedstawieniem faktu, iż nie możemy sami siebie zbawić, a więc od początku do końca nasze zbawienie jest Chrystusowym dokonaniem, które my przyjmujemy tylko przez wiarę (por. Hbr 12,2).

Skoro sobota symbolizuje odpoczynek od naszych uczynków, co oznacza świętowanie niedzieli i dlaczego dobrze pasuje do charakteru Babilonu?

DO DALSZEGO STUDIUM

„Gdy tylko lud Boży zostanie opieczętowany na czołach — nie jakąś widzialną pieczęcią czy znakiem, ale utwierdzeniem w prawdzie, zarówno intelektualnie, jak i duchowo, tak iż nikt i nic nie będzie mogło go poruszyć — gdy tylko lud Boży zostanie zapieczętowany i przygotowany na przesiew, przesiew nastąpi. W rzeczy samej już się rozpoczął. Sąd Boży już odbywa się nad ziemią, (...) abyśmy mogli wiedzieć, co nadchodzi”¹.

„Sobota będzie wielkim sprawdzianem wierności, gdyż dla wielu jest ona prawdą budzącą kontrowersje. Gdy ludzie zostaną wystawieni na ostateczną i decydującą próbę, stanowisko wobec soboty dokona podziału między tymi, którzy prawdziwie służą Bogu, a tymi, którzy tego nie czynią. Świątce fałszywego dnia odpoczynku zgodnie z przepisami Kościoła, lecz wbrew czwartemu przykazaniu dekalogu, będzie znakiem wierności mocy wrogo ustosunkowanej do Boga, zaś zachowywanie prawdziwego szabat, jako przejawu posłuszeństwa wobec prawa Bożego, będzie dowodem wierności względem Stwórcy. Podczas gdy jedna grupa przyjmie znak uległości wobec ziemskich mocy i otrzyma znamię zwierzęcia, druga wybierze znak wierności wobec autorytetu Boga i przyjmie pieczęć swego Stwórcy”².

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. W jaki sposób możemy ukazywać innym prawdę o znamieniu bestii i pieczęci Boga, nie powodując przy tym niepotrzebnych sporów? Dlaczego na przykład musimy podkreślać fakt, że obecnie nikt jeszcze nie przyjął znamienia bestii?

2. Jak wiążą się ze sobą sobota i pieczęć Ducha Świętego?

3. Zastanów się nad pieczętowaniem jako *utwierdzeniem w prawdzie, zarówno intelektualnie, jak i duchowo*. Co to znaczy?

4. Omów cechy duchowego Babilonu, jego wartości i metody działania. Jak różnią się one od wartości Królestwa Bożego? Jak niektóre wartości Babilonu mogą przenikać do naszego Kościoła choćby teraz? Jak możemy się nauczyć je rozpoznawać i pozbywać się ich w chrześcijański sposób odzwierciedlający wartości Królestwa Bożego?

¹ Ellen G. White, *The Faith I Live By*, Waszyngton 1958, s. 285.

² *Taż*, *Wielki bój*, Warszawa 2017, wyd. XVIII, s. 371.